

DECIZIA nr 7/2017
privind solutionarea contestatiei formulata de
Persoana Fizica Autorizata x,
prin reprezentanta legala, doamna **x**,
inregistrata la DGRFPB sub nr. x

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii 2 a fost sesizata de AS6FP, cu adresa nr. x, inregistrata la DGRFPB sub nr. x, cu privire la contestatia formulata de **Persoana Fizica Autorizata x**, prin reprezentanta legala, doamna **x**, atat in numele persoanei fizice autorizate, cat si in nume propriu, cu sediul si domiciliul in x.

Obiectul contestatiei transmisa prin posta in data de **17.11.2016**, inregistrata la AS6FP sub nr. x, il constituie urmatoarele decizii de impunere, comunicate in data de **04.10.2016**, emise in baza Raportului de inspectie fiscala nr. MBS6-AIF-x:

1. - Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x emisa pentru **Persoana Fizica Autorizata x**, prin care s-a stabilit TVA de regularizat in suma de x lei;

2. – Decizia de impunere privind impozitul pe venit si contributiile sociale aferente bazelor de impunere stabilite in cadrul inspectiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x emisa pentru doamna **x**, prin care s-au stabilit urmatoarele:

- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar in plus pentru anul 2010;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar in plus pentru anul 2011;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar in plus pentru anul 2012;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar in plus/minus pentru anul 2013;
- (-) x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar in minus pentru anul 2014;
- x lei - CASS de regularizat.

Avand in vedere dispozitiile art. 268 alin. (1), art. 269, art. 272 alin. (2) lit. (a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de **Persoana Fizica Autorizata x**, prin reprezentanta legala, doamna **x**, atat in numele persoanei fizice autorizate, cat si in nume propriu.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta urmatoarele:

I. Prin contestatia formulata contribuabila aduce urmatoarele argumente:

Contribuabila isi desfasoara activitatea de comert cu amanuntul in forma de organizare PF x.

Incepand cu data de 01.03.2008 s-a inregistrat ca platitoare de TVA, intrucat a depasit plafonul legal de scutire.

Prin neexercitarea dreptului de optiune intr-una din formele prevazute de OUG nr. 44/2008, aceasta a fost sanctionata cu radierea de la Registrul Comertului la data de 03.06.2010. Contribuabila a continuat activitatea de comert si ulterior radierii, pe motiv ca nu a avut cunostinta de acest aspect.

La data de 16.03.2011 a depus la Registrul Comertului cerere privind autorizarea functionarii PFA x, iar in data de 23.03.2011 i-a fost atribuit codul de inregistrare fiscala.

De asemenea, incepand cu data de 01.08.2012, AS6FP a anulat codul de TVA prin decizie emisa conform dispozitiilor legale.

Nu toate facturile fiscale luate in considerare de organul fiscal la stabilirea bazei impozabile in suma de x lei aferenta TVA in suma de x lei, respecta dispozitiile art. 155 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, motiv pentru care contribuabila nu isi insuseste aceste facturi, cu atat mai mult cu cat acestea nu au semnatura si stampila de primire din partea beneficiarului.

In 8 dintre facturile emise de x SRL se mentioneaza ca sunt emise in cursul anului 2010 catre contestatara, infiintata in anul 2011.

Contribuabila nu poate fi considerata persoana impozabila din punct de vedere al TVA incepand cu data de 01.10.2010, conform art. 127 alin 2 din Codul fiscal, deoarece la aceasta data era deja persoana impozabila care desfasura activitate economica sub forma PF x, CIF x.

In conditiile in care aceste facturi sunt reale (emitentii au colectat TVA) si reprezinta baza de impozitare stabilita, atunci pentru perioada 01.10.2010 - 31.07.2012, in care era inregistrata ca platitoare de TVA, avand cod valid de TVA, are drept de deducere pentru TVA respectiva.

In concluzie, contribuabila solicita admiterea contestatiei.

II. In baza Raportului de inspectie fiscala nr. MBS6-AIF-x, AS6FP a emis urmatoarele decizii de impunere:

1. - Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x emisa pentru **Persoana Fizica Autorizata x**, prin care s-a stabilit TVA de regularizat in suma de x lei;

2. – Decizia de impunere privind impozitul pe venit si contributiile sociale aferente bazelor de impunere stabilite in cadrul inspectiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x emisa pentru doamna x, prin care s-au stabilit urmatoarele:

- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar in plus pentru anul 2010;

- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar in plus pentru anul 2011;

- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar in plus pentru anul 2012;

- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar in plus/minus pentru anul 2013;

- (-) x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar in minus pentru anul 2014;

- x lei - CASS de regularizat.

III. Fata de constatările organelor fiscale, susținerile contestatarii, reglementările legale în vigoare pentru perioada analizată și documentele existente în dosarul cauzei se țin următoarele :

3.1 Referitor la Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente bazelor de impunere stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x:

Cauza supusa solutionarii este daca organul de solutionare a contestatiilor se poate pronunta pe fond asupra acestui capat de cerere, in conditiile in care contestatara nu prezinta motivele de fapt si de drept pe care isi intemeiaza contestatia.

In fapt, prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente bazelor de impunere stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x, AS6FP a stabilit în sarcina doamnei x, următoarele:

- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus pentru anul 2010;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus pentru anul 2011;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus pentru anul 2012;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus/minus pentru anul 2013;
- (-) x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în minus pentru anul 2014;
- x lei - CASS de regularizat.

Prin contestația formulată, contestatara nu a prezentat motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază acest capat de cerere.

In drept, în conformitate cu prevederile art. 269 alin. (1) și art. 280 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, republicat:

“**Art. 269.** - Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

- a) datele de identificare a contestatorului;
- b) obiectul contestației;
- c) **motivele de fapt și de drept;**
- d) dovezile pe care se întemeiază;

e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia. Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii.”

“**Art. 280.** - Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

(1) **Dacă organul de soluționare competent constată neîndeplinirea unei condiții procedurale, contestația se respinge fără a se proceda la analiza pe fond a cauzei.**”

De asemenea, pct. 2.5 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscală, republicată, aprobate prin Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. 3741/2015:

«2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.»

Se reține că prin contestația formulată, contribuabilul nu a prezentat motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază acest capăt de cerere.

Din dispozițiile legale citate mai sus, rezultă că în contestație trebuie să se menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată; cu privire la acest capăt de cerere, contestatarul nu a depus niciun document în susținerea propriei cauze și nu a invocat vreun articol de lege în apărarea sa.

De asemenea, potrivit doctrinei, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”.

Astfel, având în vedere cele reținute de mai sus, întrucât contestatarul este cea care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei îi revine**. Sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Totodată, prin Decizia nr. 3250/2010 în dosarul nr. 935/57/2009, Înalta Curte de Casație și Justiție reține în considerentele sale că *„motivarea contestației în procedura administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 de zile în care se poate formula contestația administrativă, iar nedeplinirea motivelor în același termen duce la respingerea contestației ca nemotivată.”*

Prin urmare, având în vedere cele de mai sus, în temeiul art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, **se va respinge ca nemotivată** contestația formulată împotriva Deciziei de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente bazelor de impunere stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x, prin care AS6FP a stabilit în sarcina doamnei x, următoarele:

- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus pentru anul 2010;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus pentru anul 2011;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus pentru anul 2012;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus/minus pentru anul 2013;
- (-) x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în minus pentru anul 2014;

- x lei - CASS de regularizat.

3.2 Referitor la Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x:

Cauza supusă soluționării este dacă DGRFPB prin Serviciul soluționare contestații 2 se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației cu privire la acest capat de cerere, în condițiile în care constatările din Raportul de inspecție fiscală nr. MBS6-AIF-x cu privire la TVA de regularizat in suma de x lei, care au stat la baza emiterii Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x pentru Persoana Fizica Autorizata x, contestată, fac obiectul Sesizării penale nr. MBS6-AIF-x înaintată Parchetului de pe lângă Tribunalul Bucuresti, pentru a stabili existența sau inexistența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

În fapt, intrucat au fost identificate diferente intre valoarea achizițiilor declarate de PFA Calinaa E. Maria si valoarea livrarilor declarate de furnizorii acesteia ce constau in 2.045 de facturi emise pentru marfurile achizitionate de la x - facturi care nu au fost inregistrate in evidentele contabile pentru care contribuabila avea obligatia de a declara veniturile obtinute din valorificarea marfurilor, sa colecteze si sa declare TVA aferenta marfurilor valorificate, aspecte care au generat diminuarea obligațiilor datorate bugetului de stat, **organele de inspecție fiscală au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul Bucuresti Sesizarea penală nr. MBS6-AIF-x**, care vizează un prejudiciu adus bugetului de stat in suma de x lei reprezentand TVA, valoare ce se regăseste in Decizia de impunere nr. MBS6-AIF-x, contestată, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

În drept, potrivit prevederilor art. 277 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

„**Art. 277.** - Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

(1) **Organul de soluționare competent poate suspenda**, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) **organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă.**”

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci când, în speță, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni care are o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale reprezentând TVA constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. MBS6-AIF-x, în baza căruia s-a emis Decizia de impunere nr. MBS6-AIF-x, contestată, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Această interdependență constă în faptul că în urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au stabilit că, în speță se pune problema ca au fost identificate diferențe între valoarea achizițiilor declarate de PFA x și valoarea livrarilor declarate de furnizorii acesteia ce constau în 2.045 de facturi emise pentru marfurile achiziționate de la x - facturi care nu au fost înregistrate în evidențele contabile pentru care contribuabilul avea obligația de a declara veniturile obținute din valorificarea marfurilor, să colecteze și să declare TVA aferentă marfurilor valorificate, provocând astfel un prejudiciu la bugetul de stat în suma de x lei reprezentând TVA.

Se reține că orice artificiu care are drept scop esențial doar obținerea unui avantaj fiscal, operațiunea neavând conținut economic, va fi ignorat și situația anterioară artificiei respectiv va fi restabilită (CEJ – Cauza 255/2002 Halifax & alții).

Practica judiciară a calificat operațiunile fictive ca fiind operațiuni care “constau în disimularea realității prin crearea aparenței existenței unei operațiuni care în fapt nu există. În acest sens, operațiunea fictivă poate să constea, printre altele, și în cheltuieli care nu au existat în realitate sau care sunt mai mari decât cele reale ori cheltuieli pentru care nu există documente justificative, dar care sunt înregistrate în documentele legale. Înalta Curte a precizat că înregistrarea operațiunilor fictive se poate realiza, fie prin întocmirea de documente justificative privind o operațiune fictivă, urmată de înscrierea în documentele legale a documentului justificativ întocmit care cuprinde o operațiune fictivă, fie prin înscrierea în documentele legale a unei operațiuni fictive pentru care nu există document justificativ”, astfel cum se precizează în considerentele **Decizia nr. 272 din 28 ianuarie 2013 pronunțată în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție**, descriere care se circumscrie speței.

Potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptașilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată. Aceste aspecte pot avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Prin Decizia nr.72/28.05.1996, Curtea Constituțională a reținut că, nu trebuie ignorate nici prevederile art. 22 (1) din Codul de Procedură Penală, preluate de art.28 alin. (1) din Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o.

Totodată, conform Deciziei nr. 95/2011, aceeași instituție apreciază că „în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este

condiționată de înrâurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrativ fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”.

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că AS6FP a înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul București, Raportul de inspecție fiscală nr. MBS6-AIF-x, ce cuprinde constatările inspecției fiscale desfășurate la **Persoana Fizica Autorizata x**, unde se consemnează obligații suplimentare de plată în suma de x lei reprezentând TVA, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 9 alin. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, sume ce se regăsesc integral în decizia de impunere contestată.

În ceea ce privește jurisprudența europeană, Curtea Europeană de Justiție a statuat în mod repetat că pentru a putea stabili existența dreptului de deducere în temeiul unor livrări de bunuri sau servicii este necesar să se verifice dacă acestea au fost efectiv realizate și dacă bunurile sau serviciile în cauză au fost utilizate în scopul operațiunilor taxabile.

În consecință, autoritățile și instanțele naționale sunt în măsură să refuze acordarea dreptului de deducere dacă se stabilește, în raport cu elementele obiective, că acest drept este invocat fraudulos sau abuziv (a se vedea Hotărârea Fini H. – C.32/03; Kittel și Recolta Recycling – C.439/04 și C.440/04; Mahayben și David C.80/11 și C.142/11 și Bonik C.285/11).

Se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimit la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată ori de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrâurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii, **suspendarea soluționării având natura de a preîntâmpina emiterea unor hotărâri contradictorii.**

A proceda altfel, **per a contrario**, ar însemna să fi ignorat cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de cercetare penală în temeiul art. 132 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, constatându-se indiciile săvârșirii unor infracțiuni, **fapt ce ar fi putut conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea civilă, care ar fi determinat afectarea prestigiului justiției și a ordinii publice, cu consecințele ce ar fi putut decurge din această situație.**

Având în vedere cele de mai sus, până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București nu se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 277 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, conform căroră: **“(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”.**

De asemenea, pct. 10.2 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, statuează că :

“**10.2.** Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 276 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, **numai după încetarea definitivă și executorie a motivului care a determinat suspendarea**, la cererea contestatarului sau a organului fiscal. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. Soluția dată de organele de cercetare și urmărire penală trebuie însoțită de rezoluția motivată, atunci când suspendarea a fost pronunțată până la rezolvarea cauzei penale. Dacă solicitarea de reluare a procedurii de soluționare aparține împuternicitului contestatorului, altul decât cel care a formulat contestația, acesta trebuie să facă dovada calității de împuternicit, conform legii. [...]”.

Având în vedere cele precizate mai sus, rezulta ca până la definitivarea laturii penale, se va suspenda soluționarea contestației formulate de **Persoana Fizica Autorizata x** împotriva Deciziei de impunere nr. MBS6-AIF-x, emisa de AS6FP in baza Raportului de inspectie fiscala nr. MBS6-AIF-x, prin care s-au stabilit obligatii de plata in suma de x lei reprezentand TVA, urmand a fi reluată la data la care contestatara sau organul fiscal va sesiza organul de soluționare competent că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative precizate în motivarea prezentei decizii.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei, în temeiul jurisprudenței CJUE, art. 269 alin. (1), art. 277 alin. (1) lit. a) și art. 280 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, pct. 2.5, 10.2 din Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 3741/2015

DECIDE

1. Respinge ca nemotivată contestația formulată de doamna **x** împotriva Deciziei de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente bazelor de impunere stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x, prin care AS6FP a stabilit următoarele:

- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus pentru anul 2010;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus pentru anul 2011;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus pentru anul 2012;
- x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în plus/minus pentru anul 2013;
- (-) x lei - impozit pe venitul net anual impozabil stabilit suplimentar în minus pentru anul 2014;
- x lei - CASS de regularizat.

2. Suspenda soluționarea contestației formulate de **Persoana Fizica Autorizata x** împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente

diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiilor fiscale la persoane fizice nr. MBS6-AIF-x emisa de AS6FP pentru **Persoana Fizica Autorizata x**, prin care s-a stabilit TVA de regularizat in suma de x lei.

Soluționarea contestației va fi reluată la data la care contestatara si/sau organul fiscal vor sesiza organul de soluționare competent că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative precizate în motivarea prezentei decizii.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata in termen de 6 luni de la data comunicarii la Tribunalul Bucuresti.